

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *Dr. J.*

Cím: *Szerénység vagy ostobaság*

Forrás: *Budapesti Hírlap*

3m

1924. 1. 17.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

Osztályozás

Tárgy

910.2

Hely

Idő

"1924"

Személy

Közp. nyomt. XX.

Szerénység vagy ostobaság?

Egy angol ur kritikája Budapestről.

Egy angol barátom járt a minap Budapesten, a legmodernebb exportcikkünkben, a magyar drámaiban dolgozik. Hivatalos elfoglaltságán kívül volt ideje, hogy a városban is körülnézzön, s mivel ezeknek az angoloknak átkozottul jó a szemük, a feketekávénál szívesen hallgattam a megfigyeléseit, a melyeket úgy talált elbém, mint a cukrot a finom kis bonbonnierből. Az ebéd jól ízlett neki, a szivar is s abba a hangulatba került, mikor az ember jókedvűen szokimondóvá lesz.

— Tudja mi a legnagyobb hibájuk? — kérdezte tőlem.

— Félek, hogy nagyon sok.

— Lehet, hogy sok, de valamennyit lehet süríteni egyetlen megrovásba: nincs elég önértékük. A háboruban, a vitézségben a virtuskodásban nagyon sok van, de a polgári kiválóságukban egészen gerinctelenek. Önök drága pénzeket költenek szép vidékekért, a miket idehaza is megkapnak, a svájci hotel ételei és felszolgálása csodálatosan imponálnak önöknek, az idegen ember csupa gentleman, az idegen nő csupa tündér a szemükben pedig biztosíthatom önt, hogy mindent tökéletesebb kiadásban kaphatnak meg a saját hazájukban. Hallom, hogy a pesti ur még ma is Londonból rendeli a fehérneműjét, a pesti asszony Párisban dolgoztat s a magasabbrendű pesti lány bizonyos jóakarattal nézi a pesti kirakatokat, melyeket balkániaknak talál még a bécsiékhöz képest is. Itt a hiba, itt a gerinctelenség. Önöknek érzniök kellene, hogy a saját munkájuk nem csak szindarabokban, hanem egyebekben is felér a külföldiekhez. A saját szememmel

láttam, mikor egy ur egy előkelő belvárosi cégnél angol szövethez ragaszkodott s hatodfél milliót fizetett ki egy öltözetért. Ő nem tudja, a mit én tudok, hogy a Magyarországon készült posztó felér az angollal, csak az a hibája, hogy féláron kapható. Itt látom a transzparenseken a különböző kőbányai sörhirdetéseket a mi annak a jele, hogy ennek a sörnek még reklám kell. Hát látja, én mindezt hallatlanul komikusként találom. Folyton iszom ezeket a különböző kőbányai söröket és jobbaknak találom őket mindenféle müncheni sörnél és azonfelül tanúja voltam, mikor egyik leghíresebb ideggyógyorvosunk (a kit még Angliából ismerek) azt mondta egyik páciensének:

— Nem altatószereket, nem bromurált, nem adalint, hanem kőbányai barnasör! Ez az idegeit is gyógyítja s az alvását is elősegíti.

Sokat sorolhatnék még föl ebből az önértékdeficitből, melyet önöknél láttam, de talán ennyi is elég. A külföld is jobban bízná önökben ha önmagukban bíznának. Nem szabad kicsinyelni azt, a mit iltlon produkálnak, ez — ne haragudjék rám — aféle önértéktelen balkáni szokás. Példa rá mostani legfőbb exportcikkük: a magyar dráma. Az írók már érzik, hogy megvan a piacuk s tapasztalatból állíthatom, hogy van szívük is hozzá mikor nagy árakat kérnek tőlünk. Magunk közt szólva, alku-szom, a hogy lehet, de önmagamiban bevallom, hogy nekik van igazuk.

Angol barátom megitta a feketéjét s a terraszról végignézett a Dunaparton. És közben csöndesen így szólt:

— Csodálom hogy nagy szerénységükben ezt a látványt is le nem kicsinylik.

Sz. I.

ékesfővárosi házinyomda 1923